

Sygn. akt V Ka 194/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2014r.

Sąd Okręgowy w Koszalinie V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia: SO Renata Rzepecka-Gawrysiak

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Dzierżyńska

przy udziale Prokuratora Prok. Okręg. w Koszalinie Małgorzaty Siwek-Sokólskiej

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2014r. sprawy

M. W.

oskarżonego z art. 244 kk, art. 224 § 2 kk, art. 226 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Białogardzie VII Zamiejskowy Wydział Karny w Świdwinie

z dnia 27 lutego 2014 roku sygn. akt VII K 739/13

1. uchyla zaskarżony wyrok w punkcie I w części dotyczącej czynu z art. 244 kk i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Białogardzie do ponownego rozpoznania,
2. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie VIII w ten sposób, że przyjmuje orzeczoną karę grzywny za wykonaną w liczbie 4 (czterech) stawek dziennych,
3. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,
4. zwalnia oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt V Ka 194/14

UZASADNIENIE

M. W. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 06 października 2013r. w Ś., woj. (...), nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Białogardzie postanowieniem z dnia 24.06.2013r., sygn. VII Ko 960/13 obowiązku powstrzymywania się w okresie 3 lat próby, na jaki zawieszono wykonanie kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Białogardzie z dnia 12.03.2012r., sygn. VII K 20/12 w związku ze skazaniem za czyn z art. 207 § 1 k.k. od kontaktowania się z H. W. i zbliżania się do niej w miejscu jej zamieszkania i w miejscu pracy, w ten sposób, że przyszedł do miejsca jej zamieszkania, szarpiąc drzwi wejściowe i uderzając w nie domagał się od H. W., aby je otworzyła,

tj. o przestępstwo określone w art. 244 k. k.,

2. w dniu 06 października 2013r. w Ś., woj. (...), w celu zmuszenia policjantów z Komendy Powiatowej Policji w Ś. K. J. i A. Z. do zaniechania prawnej czynności służbowej - zatrzymania, stosował wobec nich przemoc w ten sposób, że szarpał ich, odpychał, groził im popełnieniem przestępstwa,

tj. o przestępstwo określone w art. 224 §2 k. k.,

3. w tym samym miejscu i czasie, używając słów uznawanych powszechnie za obelżywe znieważył policjantów Komendy Powiatowej Policji w Ś. K. J. i A. Z. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych,

tj. o przestępstwo określone w art. 226 §1 k. k.

Sąd Rejonowy w Białogardzie VII Zamiejscowy Wydział Karny w Świdwinie wyrokiem z dnia 27 lutego 2014 roku w sprawie VII K 739/13:

I. uniewinnił oskarżonego M. W. od stawianego mu punktem I oskarżenia zarzutu dokonania występku z art. 244 k. k.,

II. uznał oskarżonego M. W. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu punktem II oskarżenia tj. występku z art. 224 §2 k. k. i za to na podstawie art. 224 §1 k. k. skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

III. uznał oskarżonego M. W. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu punktem III oskarżenia tj. występku z art. 226 §1 k.k. i za to na podstawie art. 226 §1 k.k. skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 85 k. k. i art. 86 §1 k. k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego M. W. zgodnie z punktem II oraz punktem III sentencji niniejszego wyroku i wymierzył oskarżonemu karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności, której to kary wykonanie - na podstawie art. 69 § 1 i §2 k. k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k. k. - warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby,

V. na podstawie art. 73 § 1 k. k. w okresie próby oddał oskarżonego M. W. pod dozór kuratora sądowego,

VI. na podstawie art. 72 §1 pkt 5 k. k. zobowiązał oskarżonego M. W. do powstrzymania się od nadużywania alkoholu w okresie próby,

VII. na podstawie art. 71 §1 k. k. w zw. z art. 33 §1 i §3 k. k. skazał oskarżonego M. W. na karę grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10,00 złotych,

VIII. na podstawie art. 63 §1 k. k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego M. W. zgodnie z punktem VII sentencji niniejszego wyroku kary grzywny zaliczył oskarżonemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w okresie od 06 października 2013 r. do 07 października 2013 r. tj. przez dwa dni, uznając orzeczoną zgodnie z punktem VII sentencji niniejszego wyroku karę grzywny za wykonaną w wymiarze 2 stawek dziennych,

IX. zwolnił oskarżonego M. W. od obowiązku uiszczenia kosztów postępowania karnego w przedmiotowej sprawie, w tym od opłaty od skazania.

Od powyższego wyroku apelację wniósł prokurator.

Na podstawie art. 425 § 1 kpk, 427 § 1 kpk, 444 kpk zaskarżył powyższy wyrok na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej uniewinnienia go od popełnienia czynu z art. 244 k.k oraz w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Powołując się na przepisy art. 437, 438 pkt 1 kpk wyrokowi temu zarzucił:

- obrazę przepisu prawa materialnego - art. 244 k.k, poprzez jego niezastosowanie i uniewinnienie M. W. od popełnienia czynu z art. 244 k.k, podczas gdy z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wynika, że oskarżony nie zastosował się do orzeczonego przez sąd obowiązku i tym samym zachowaniem swym wyczerpał znamiona występku z art. 244 k.k.,

- obrazę przepisu prawa materialnego - art. 63 § 1 k.k poprzez niewłaściwe zaliczanie okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie na poczet orzeczonej kary grzywny.

Podnosząc powyższy zarzut wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej uniewinnienia M. W. od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 244 k.k i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Białogardzie, w tym zakresie, do ponownego rozpoznania oraz zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, że kara grzywny na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie została wykonana w licznie 4 stawek dziennych i pozostawienie pozostałych rozstrzygnięć w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna.

Słusznie podnosi apelujący, że sąd pierwszej instancji przy prawidłowo ustalonym stanie faktycznym niesłusznie uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 244 kk , błędnie uznając, że brak jest znamion tego czynu . Sąd orzekający wyraził pogląd, iż unormowania art. 244 kk nie dotyczą środków o charakterze probacyjnym orzekanych na podstawie przepisu art. 72 kk , lecz środków karnych.

Sąd odwoławczy nie podziela tego poglądu gdyż z treści przepisu art. 244 kk wynika jedynie to, aby zakaz lub obowiązek nałożony na sprawcę wynikał z orzeczenia sądu. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26.02.2004r. sygn. I KZP 47/03: przedmiotem ochrony przepisu art. 244 kk jest orzeczenie każdego sądu (cywilnego, administracyjnego lub karnego), zawierające zakaz określonej w nim działalności , także innej niż gospodarcza”. Przy tym ujęciu problemu nie można zawęzać sfery oddziaływania norm przepisu art. 244 kk nawet to prawa karnego, zatem tym bardziej nie można ich zawęzać w sferze samego prawa karnego.

Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21.11.2012r. sygn. III KK 42/12, w którym stwierdził, iż nie zgadza się z tezą , iż przepis art. 244 kk obejmuje zakresem penalizacji wyłącznie przypadki niestosowania się do zakazów bądź nakazów orzeczonych przez sąd jako środki karne. Sąd Najwyższy zauważył, że językowa wykładnia przepisu art. 244 kk pozwala dość szeroko wyznaczyć zakres obowiązków , których naruszenie penalizuje. Redakcja art. 244 kk sugeruje więc, że chodzi o każdy obowiązek o treści określonej w hipotezie art. 244 kk , o ile wynika on z orzeczenia sądu, niezależnie od tego, czy jest orzeczony jako środek karny z art. 39 i n. kk, czy też na innej podstawie prawnej, w tym jako środek probacyjny z art. 72 § 1 kk.

Wydaje się zatem racjonalnym opowiedzenie się za szerszą interpretacją znamion czynu wskazanych w art. 244 kk , gdyż zawężanie rozumienia zakazów czy obowiązków wskazanych w tym przepisie nie wynika z jego brzmienia.

Sąd odwoławczy zajmując takie stanowisko , zgodne z poglądem apelującego zmuszony był uchylić zaskarżony wyrok w punkcie I w części dotyczącej czynu z art. 244 kk i w tym zakresie sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu w Białogardzie do ponownego rozpoznania. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd orzekający wykorzysta uwagi sądu odwoławczego.

Zasadnym okazał się również zarzut obrazy przepisu art. 63 § 1 kk (punkt VIII zaskarżonego wyroku), gdyż sąd błędnie przyjął, że dwa dni pozbawienia wolności są równe dwóm dziennym stawkom grzywny, podczas, gdy są równe czterem dziennym stawkom grzywny.

Zaskarżony wyrok należało zatem zmienić w punkcie VIII na korzyść oskarżonego, przyjmując orzeczoną karę grzywny za wykonaną w liczbie 4 stawek dziennych.

W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy, nie znajdując innych uchybień wymagających i możliwych do uwzględnienia z urzędu.

Orzeczenie Sądu Okręgowego zapadło na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk.

O kosztach za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 634 kpk, art. 624 § 1 kpk z uwagi na względy słuszności.